

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců Mgr. Milana Taubera a Mgr. Ivety Postulkové v právní věci žalobce: **Z. Ch.**, bytem XXX, proti žalovanému: **Ministerstvo průmyslu a obchodu**, se sídlem Na Františku 32, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 8. 2015, č. j. MPO 37225/15/41300,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva průmyslu a obchodu ze dne 5. 8. 2015, č. j. MPO 37225/15/41300, s e z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v částce 3 000 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se u Městského soudu v Praze domáhal žalobou zrušení shora uvedeného rozhodnutí Ministerstva průmyslu a obchodu (dále jen „žalovaný“ nebo „ministerstvo“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Úřadu pro technickou normalizaci, metrologii a státní zkušebnictví (dále jen „Úřad“ nebo „správní orgán I. stupně“) ze dne 15. 6. 2015, č. j. 05587/1002/2015-003. Tímto rozhodnutím byla odmítnuta žádost o plné znění technických norem, podle kterých stanoví postupovat stavební zákon a právní předpisy vydané k jeho provedení.

V podané žalobě konstatoval žalobce, že podal dne 29. 5. 2015 k Úřadu žádost podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o informacích“), jejímž obsahem bylo poskytnutí: a) seznamu všech technických norem, podle kterých stanoví povinnost postupovat stavební zákon a právní předpisy vydané k jeho provedení, 2) internetových adres a všech míst, kde jsou tyto technické normy bezplatně a veřejně dostupné, 3) plného znění těchto technických norem.

Úřad vyhověl žalobci v bodu 1) a 2) žádosti. Požadavku pod bodem 3) žádosti však nevyhověl. Tento postup schválil v napadeném rozhodnutí i žalovaný.

Žalobce namítá, že napadené rozhodnutí je nezákonné nebo nicotné. Námitky žalobce lze podřadit do následujících žalobních bodů:

V prvním žalobním bodu namítá žalobce, že pod napadeným rozhodnutím je sice uvedeno jméno ředitelky odboru technické harmonizace a spotřebitelské legislativy Ing. K., avšak podepsána je paní K.. Podle žalobce je vadou rozhodnutí, že v něm není uvedeno jméno, příjmení a funkce osoby, která napadené rozhodnutí podepsala. Pokud dotyčná osoba nebyla oprávněna vydat napadené rozhodnutí, pak je napadené rozhodnutí nezákonné či nicotné. Pokud oprávnění měla, pak vada spočívá v tom, že v napadeném rozhodnutí má být uvedeno, na základě jakého předpisu mohla dotyčná osoba rozhodnutí podepsat.

Ve druhém žalobním bodu žalobce uvádí, že napadené rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobce nesouhlasí s důvody uvedenými v napadeném rozhodnutí, neboť již byly vyvráceny Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 28. 5. 2015, č. j. 1 As 162/2014-63, jímž zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 9. 2014, č. j. 11 A 3/2014-32. Příkladem žalobce poukazuje na skutečnost, že Nejvyšší správní soud vyvrátil argument žalovaného, že poskytnutí plného znění technických norem brání nejen národní právní úprava, ale také mezinárodní závazky ČR. Naopak Nejvyšší správní soud uvedl, že z použitelného unijního práva vyplývá, že Evropská Unie podporuje a snaží se vytvářet podmínky pro co nejširší přístup k technickým normám, zejména normám evropským. Dle žalobce měl žalovaný proto uvést, v čem je argumentace Nejvyššího správního soudu nesprávná, mylná, chybná či překonaná. Dle žalobce z již uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 1 As 162/2014-63 vyplývá, že technické normy, podle kterých stanoví povinnost postupovat stavební zákon a právní předpisy vydané k jeho provedení musí být dostupné bezplatně.

Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby a k jednotlivým žalobním bodům uvedl, že Ing. K. je ředitelkou odboru technické harmonizace a spotřebitelské legislativy ministerstva. S ohledem na její nepřítomnost ze zdravotních důvodů je řádně zastupována JUDr. V. K., vedoucí oddělení spotřebitelské legislativy (součást odboru technické harmonizace a spotřebitelské legislativy). JUDr. K. je oficiálně pověřena zastupováním ředitelky Ing. K. a jejím jménem činí veškeré právní úkony a podepisuje veškeré právní akty, které dle interních normativních instrukcí ministerstva náleží do oblasti kompetence ředitele. JUDr. K. rozhodnutí nepodepisuje svým jménem, nýbrž v zastoupení ředitelky, včetně uvedení zkratky „v. z.“ před svým podpisem. Tento postup žalovaný považuje za zcela standardní, neboť JUDr. K. jednala zcela v mezích svého pověření k zastupování ředitelky.

Dále žalovaný uvádí, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je založeno na jiných důvodech, než které byly vyvráceny v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 1 As 162/2014-63. V bodě 53 soud uvedl: „*Městský soud proto v dalším řízení bude muset zjistit, zda nejsou dány jiné důvody pro odmítnutí žádosti stěžovatele o poskytnutí požadované informace v podobě úplného znění technických norem ve stavebnictví. Za tím účelem by měl též dát prostor k vyjádření se k této otázce oběma účastníkům řízení.*“ V dalším

průběhu soudního řízení byl žalovaný vyzván k uvedení ještě jiných důvodů pro odmítnutí žádosti o poskytnutí požadovaných informací, které Městskému soudu v Praze předložil. Tyto důvody zahrnul i do odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde odkázal na § 6 písm. e) zákona č. 22/1997 Sb., o technických požadavcích na výrobky (dále jen „zákon o technických požadavcích na výrobky“), podle něhož musí být při tvorbě a vydávání českých technických norem, jejich změnách a zrušení zajištěny podmínky stanovené v rozhodnutí o pověření, kterými jsou zejména plnění povinností vyplývajících z mezinárodních smluv, jimiž je Česká republika vázána, z členství v mezinárodních a evropských normalizačních organizacích a využívání výsledků mezinárodní spolupráce.

Jednou z povinností je ochrana práv duševního vlastnictví, která musí být zaručena, aby Česká republika mohla být členem evropských normalizačních organizací CEN a CENELEC. Žalovaný v tomto ohledu odkazuje na důvodovou zprávu k zákonu o technických požadavcích na výrobky, podle níž se stanoví zákaz rozmnožování a rozšiřování českých technických norem směřující k dosažení částečné návratnosti státních prostředků vynaložených na jejich tvorbu a k plnění závazků na ochranu duševního vlastnictví. Podle názoru žalovaného by poskytování technických norem v režimu zákona o informacích mohlo ve svém důsledku znamenat porušení předpisů a mezinárodních smluv, které se vztahují k ochraně duševního vlastnictví.

K právě projednávané žádosti žalovaný konkrétně uvádí, že odůvodnění napadeného rozhodnutí bylo opřeno o jiné aspekty problematiky, než které posuzoval Nejvyšší správní soud. Za nejzávažnější důvod pro odmítnutí žádosti žalovaný považuje hrozící porušení primárního práva Evropské unie. Dále existuje řada evropských nařízení a směrnic, které České republice ukládají plnění závazků v oblasti technické normalizace. Zcela zásadní je členství ČR v CEN a CENELEC; vyloučení z těchto organizací by znemožnilo plnění unijních předpisů, a to zejména nařízení č. 1025/2012 o evropské normalizaci, směrnice 98/34/ES o postupu při poskytování informací v oblasti norem a technických předpisů a pravidel pro služby informační společnosti atd.

Žalovaný doplňuje, že Městský soud v Praze se v původním rozsudku ze dne 22. 9. 2014, č. j. 11 A 3/2014-32 ztotožnil s názorem žalovaného, že technické normy ve stavebnictví nejsou informacemi, které by měly být poskytovány v režimu zákona o informacích. Po vrácení věci Nejvyšším správním soudem Městský soud v Praze vyzval žalovaného k předložení další argumentace. Žalovaný poté uvedl argumentaci, která obsahově odpovídá té, kterou použil v odůvodnění právě projednávaného napadeného rozhodnutí. Městský soud v Praze následně (v rozsudku č. j. 11 A 3/2014-82) uložil povinnému subjektu, aby žalobci poskytl plné znění všech technických norem ČSN, ČSN EN, podle nichž stanoví povinnost postupovat stavební zákon a právní předpisy vydané k jeho provedení. Žalovaný však proti rozsudku podal kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu. V každém případě má žalovaný za to, že žalobce se mýlí, když uvádí, že napadené rozhodnutí je založeno pouze na argumentech, které již byly vyvráceny Nejvyšším správním soudem.

Závěrem žalovaný uvádí, že z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 1 As 162/2014-63 nikterak nevyplývá, že technické normy, podle kterých stanoví povinnost postupovat stavební zákon a právní předpisy vydané k jeho provedení, musí být dostupné bezplatně. V tomto směru žalovaný opět odkazuje na 53. bod rozsudku Nejvyššího správního soudu.

U ústního jednání, které se konalo dne 24. dubna 2017, žalobce setrval na všech žalobních důvodech a žalovaný s poukazem na napadené rozhodnutí i vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby. Žalobce poukázal na skutečnost, že v exekučním řízení, jehož předmětem bylo uložení povinnosti povinnému subjektu, aby žalobci poskytl plné znění všech technických norem ČSN, ČSN EN, podle nichž stanoví povinnost postupovat stavební zákon a právní předpisy vydané k jeho provedení, dospěl Městský soud v Praze k závěru, že rozhodnutí není vykonatelné.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

V prvním žalobním bodu se žalobce dovolává nicotnosti či nezákonnosti rozhodnutí z důvodu, že rozhodnutí bylo podepsáno jinou osobou, než osobou, jejíž jméno je uvedeno pod napadeným rozhodnutím.

K takto formulované námitce soud uvádí, že správní rozhodnutí vydává svým jménem správní orgán, nikoli jednotlivec, který je pod rozhodnutím podepsaný. Je věcí interní organizace, kdo bude za správní orgán pověřen podepisováním správních rozhodnutí. Je taktéž věcí interní organizace, kdo bude případně zastupovat pověřené osoby v případě jejich nepřítomnosti.

Soud ověřil, že ve správním spise se nachází interní sdělení ze dne 7. 7. 2015, v němž Ing. I. K., Ph.D., určuje JUDr. V. K., Ph.D. vedoucí oddělení 41320 spotřebitelské legislativy, jako svého zástupce. V závěru napadeného rozhodnutí je uvedeno jméno Ing. K., která je jako ředitelka odboru technické harmonizace a spotřebitelské legislativy pověřena podepisovat rozhodnutí žalovaného. Z důvodu její nepřítomnosti pak rozhodnutí podepsala JUDr. K., která ke svému podpisu připojila zkratku „v. z.“, což značí běžně užívanou zkratku v zastoupení.

Podle soudu je tento postup zcela standardní a nikterak nevybočuje z povinností správního orgánu. Nebylo třeba, aby pod napadeným rozhodnutím bylo explicitně uvedeno i jméno zastupující osoby a její funkce v rámci správního orgánu.

Z uvedených důvodů shledal soud proto námitku v prvním žalobním bodu nedůvodnou.

Soud však shledal důvodnými námitky ve druhém žalobním bodu.

Soud na úvod upozorňuje, že otázka, zda mají být technické normy, podle kterých stanoví postupovat stavební zákon a právní předpisy vydané k jeho provedení, zpřístupňovány v režimu zákona o informacích, byla podrobně řešena v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 28. 5. 2015, č. j. 1 As 162/2014-63, na jehož závěry zdejší soud ve velké míře odkazuje.

Městský soud v Praze rovněž upozorňuje, že proti kasační stížnosti žalovaného proti druhému rozsudku ve věci sp. zn. 11 A 3/2014 již bylo Nejvyšším správním soudem rozhodnuto v usnesení ze dne 16. 3. 2016, č. j. 1 As 219/2015-40, a to tak, že kasační stížnost byla odmítnuta a argumentům žalovaného nebylo vyhověno.

Pokud jde o právo na informace, jeho základ leží v Listině základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Podle čl. 17 odst. 2 Listiny platí, že každý má právo svobodně vyhledávat, přijímat a rozšiřovat informace bez ohledu na hranice státu. Podmínky zásahu do této svobody jsou upraveny v čl. 17 odst. 4 Listiny, podle něhož právo vyhledávat a šířit informace lze omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti. Konečně podle odstavce 5 čl. 17 jsou státní orgány a orgány územní samosprávy povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon.

Otázkou je, zda úplné znění technických norem ve stavebnictví lze považovat za informaci ve smyslu čl. 17 Listiny. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 5. 2008. Č. j. 1 As 17/2008-67, uvedl: „*Tím, že je zákon o svobodném přístupu k informacím realizací čl. 17 (...) Listiny základních práv a svobod, musí totiž jeho výklad v zájmu ústavní konformity podléhat všem zásadám, kterými se řídí obecně výklad ústavně chráněných základních práv. Je proto nutno zvolit takový výklad pojmu „informace“, který ve svých důsledcích fakticky nezuzuje rozsah ústavně zaručených práv, protože v opačném případě by se orgán aplikující právo dostal do rozporu jednak s obecnou zásadou výkladu ve prospěch práv a svobod a jednak do rozporu s příkazem šetření smyslu práv a nezneužívání možných omezení, který je obsažen v čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod.*“

Zákon o informacích definuje informace, které musí poskytovat povinný subjekt (§ 2 odst. 1 zákona) v ust. § 3 odst. 3 zákona, dle něhož je informací „jakýkoliv obsah nebo jeho část v jakémkoliv podobě, zaznamenaný na jakémkoliv nosiči, zejména obsah písemného záznamu na listině, záznamu uloženého v elektronické podobě nebo záznamu zvukového, obrazového nebo audiovizuálního.“ Podle důvodové zprávy má definice informace odpovídat definici pojmu „dokument“, který je obsažen ve směrnici EP a Rady č. 2003/98/ES o opakovaném použití informací ve veřejném sektoru. Dokumentem je podle čl. 2 odst. 3 směrnice a) obsah na jakémkoli nosiči (psaný či tištěný na papíře či uložený v elektronické formě nebo jako zvuková, vizuální nebo audiovizuální nahrávka); b) jakákoli část takového obsahu.

Pokud jde o vztah mezi zákonem o informacích a jiným předpisem, který upravuje poskytování informací v určité oblasti, pak podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2014, č. j. 7 As 61/2013-40, je „*v každém konkrétním případě třeba posoudit povahu informací požadovaných žadatelem s ohledem na předmět úpravy zvláštního právního předpisu a jeho rozsah a povahu, aby nedošlo k situaci, kdy není žadateli informace poskytnuta vůbec, anebo je mu poskytnuta pouze její část v rozsahu zvláštního právního předpisu, čímž by využitelnost informace pro žadatele mohla být zbytečně snížena.*“

Podle § 4 odst. 1 zákona o technických požadavcích na výrobky je českou technickou normou třeba rozumět „*dokument schválený pověřenou právníckou osobou pro opakované nebo stále použití vytvořený podle tohoto zákona a označený písmenným označením ČSN, jehož vydání bylo oznámeno ve Věstníku Úřadu pro technickou normalizaci, metrologii a státní zkušebnictví (...).*“ Jde tedy o obsah v určité podobě, který lze kvalifikovat jako dokument podle článku 2 odst. 3 Směrnice č. 2003/98/ES, respektive informaci podle

ustanovení § 3 odst. 3 zákona o informacích. Technické normy lze z tohoto pohledu považovat za produkt veřejné správy, se kterým souvisí ústavně stanovená povinnost přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti a svoboda tyto informace vyhledávat.

Na otázku, podle jakého právního předpisu se mělo ve věci postupovat, respektive zda zákon o technických požadavcích na výrobky vylučuje použití zákona o informacích, Nejvyšší správní soud ve výše zmíněném rozsudku ze dne 28. 5. 2015, č. j. 1 As 162/2014-63 uvedl, že podle ustanovení § 2 odst. 3 zákona o informacích platí, že se tento zákon *„nevztahuje na poskytování informací, které jsou předmětem průmyslového vlastnictví, a dalších informací, pokud zvláštní zákon upravuje jejich poskytování, zejména vyřízení žádosti včetně náležitostí a způsobu podání žádosti, lhůt, opravných prostředků a způsobu poskytnutí informací.“*

Podle § 5 odst. 8 zákona o technických požadavcích na výrobky české technické normy *„smějí být, pokud zvláštní zákon nestanoví jinak, rozmnožovány a rozšiřovány jen se souhlasem pověřené právnické osoby nebo za podmínek stanovených v odstavci 6 se souhlasem Úřadu.“* Tou podmínkou rozmnožování a rozšiřování českých technických norem je oprávnění Úřadu *„vybírat za odborné činnosti související se zabezpečením vydávání a řádné distribuce českých technických norem úplaty.“* Zákon však v § 5 neupravuje poskytování informací komplexně, pouze stanoví podmínku úplatnosti. Nelze proto dovodit, že by ustanovení § 5 zákona o technických požadavcích na výrobky představovalo právní úpravu vylučující použití zákona o informacích (§ 2 odst. 3 ustanovení). Soud proto uzavírá, že technické normy, resp. jejich plné znění, jsou informací, kterou má povinný subjekt poskytovat v režimu zákona o informacích.

Další otázkou je, zda má být přístup k technickým normám ve stavebnictví bezplatný a veřejný.

I touto otázkou se již Nejvyšší správní soud ve výše zmíněném rozsudku ze dne 28. 5. 2015, č. j. 1 As 162/2014-63 zabýval. Zákon o technických požadavcích na výrobky v § 5 odst. 6 uvádí, že *„[p]okud nejsou tvorba a vydávání českých technických norem, jejich změny a zrušení zabezpečeny pověřenou právnickou osobou, zabezpečuje plnění jejich úkolů Úřad. Úřad je v takovém případě oprávněn vybírat za odborné činnosti související se zabezpečením vydávání a řádné distribuce českých technických norem úplaty. Tyto činnosti a výši úplaty stanoví Ministerstvo vyhláškou.“* Z § 5 odst. 6 ve spojení s § 5 odst. 8 zákona o technických požadavcích na výrobky tedy plyne, že technické normy obecně mohou být rozšiřovány a rozmnožovány pouze za úplatu, pokud ovšem zvláštní zákon nestanoví jinak.

Lze konstatovat, že v § 196 odst. 2 zákona č. 183/2006, o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) je stanoveno, že: *„Pokud tento zákon nebo jiný právní předpis vydaný k jeho provedení stanoví povinnost postupovat podle technické normy (ČSN, ČSN EN), musí být tato technická norma bezplatně veřejně přístupná.“* Jak již Nejvyšší správní soud ve výše zmíněném rozsudku (ze dne 28. 5. 2015, č. j. 1 As 162/2014-63) uvedl, dané ustanovení stavebního zákona je přesně tou situací, kdy zvláštní zákon stanoví jiné podmínky rozmnožování a rozšiřování technických norem, než jaké předvídá § 5 odst. 8 zákona o technických požadavcích na výrobky. Zvláštní podmínkou zde je, že technické normy, podle kterých vzniká povinnost postupovat v souladu se stavebním zákonem nebo jiným právním předpisem, který ho provádí, musí být bezplatně a veřejně přístupné.

Soud nemohl přisvědčit ani argumentům žalovaného, že bezplatnému zpřístupnění technických norem ve stavebnictví brání mezinárodní závazky, členství v normalizačních organizacích a unijní právo. Tvrzeným porušením mezinárodních závazků se Nejvyšší správní soud zabýval v bodu 45 až 51 uvedeného rozsudku, přičemž dospěl k závěru, že ani tomuto tvrzení nelze přisvědčit. Městský soud v Praze pro vyčerpávající argumentaci na toto odůvodnění rozsudku odkazuje a ve stručnosti uvádí, že pokud jde o mezinárodní závazky, soud odkazuje na čl. 10 Ústavy, který stanoví: „*Vyhlášené mezinárodní smlouvy, k jejichž ratifikaci dal Parlament souhlas a jimiž je Česká republika vázána, jsou součástí právního řádu; stanoví-li mezinárodní smlouva něco jiného než zákon, použije se mezinárodní smlouva.*“ Členství v evropských normalizačních organizacích přitom nevzniklo na základě mezinárodní smlouvy podle článku 10 Ústavy. Členem ani není Česká republika, ale Úřad. Závazky vyplývající z členství v těchto organizacích proto nemohou mít aplikační přednost před ustanovením § 196 odst. 2 stavebního zákona, i s ohledem na skutečnost, že členství v nich nevzniklo na základě vůle parlamentu, jehož jasným úmyslem bylo bezplatně a veřejně zpřístupnit technické normy ve stavebnictví. Zákaz bezplatného a veřejného přístupu k technickým normám nevyplyvá ani z použitelného unijního práva. Technickou normalizaci upravuje zejména Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 98/34/ES, o postupu při poskytování informací v oblasti norem a technických předpisů, nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 1025/2012, o evropské normalizaci, nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 765/2008, o požadavcích na akreditaci a dozor nad trhem týkajících se uvádění výrobků na trh, a nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 305/2011, o harmonizovaných podmínkách pro uvádění stavebních výrobků na trh. Evropské normalizace se také týká směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/123/ES, o službách na vnitřním trhu, rozhodnutí Evropského parlamentu a Rady č. 1673/2006/ES, o financování evropské normalizace a rozhodnutí Rady 87/95/EHS, o normalizaci v oblasti informačních technologií a telekomunikací.

V bodu č. 2 preambule nařízení č. 1205/2012 se uvádí: „*Evropská normalizace je organizována dotčenými zúčastněnými stranami a v jejich prospěch na základě národních zastoupení [Evropský výbor pro normalizaci (CEN) a Evropský výbor pro normalizaci v elektrotechnice (CENELEC)] a přímé účasti (Evropský ústav pro telekomunikační normy ETSI)) a zakládá se na zásadách uznaných Světovou obchodní organizací (WTO) v oblasti normalizace, a to zejména na zásadách soudržnosti, transparentnosti, otevřenosti, konsenzu, dobrovolného použití, nezávislosti vůči zájmovým skupinám a účinnosti (dále jen "základní zásady"). V souladu se základními zásadami je důležité, aby všechny příslušné zainteresované strany, včetně orgánů veřejné správy a malých a středních podniků, byly vhodně zapojeny do postupu normalizace na národní i evropské úrovni. Národní normalizační orgány by rovněž měly podporovat a usnadňovat zapojení zúčastněných stran.*“ Bod č. 4 této preambule pak stanoví, že „*evropské normy jsou přijímány evropskými normalizačními organizacemi, kterými jsou CEN, CENELEC a ETSI.*“ V článku 5. 1. pokynu č. 10 v jeho aktualizované podobě z února 2015 je poté skutečně zakotven zákaz rozšiřování technických norem zdarma bez souhlasu správní rady CEN anebo CENELEC.

Jak již uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 5. 2015, č. j. 1 As 162/2014-63, tento pokyn nelze považovat za přímo použitelnou normu unijního práva, která by měla mít přednost před ustanovením § 196 odst. 2 stavebního zákona, jemuž proto v kolizi musí být dána aplikační přednost. Daný pokyn navíc platí pro technické normy obecně a nebere v potaz situaci, ve které vnitrostátní zákonodárce ve svém právním řádu zakotví povinnost podle těchto norem postupovat. Nejvyšší správní soud proto učinil závěr, že není přiléhavé podle tohoto článku postupovat a poukázal na to, že z unijního práva naopak plyne podpora co nejširšího přístupu k technickým normám. Například článek 6 nařízení č. 1025/2012 stanoví:

„Národní normalizační orgány podporují a umožňují přístup malých a středních podniků k normám a k procesům tvorby norem, aby bylo dosaženo většího zapojení do systému normalizace, například prostřednictvím: [...] d) poskytnutí bezplatného přístupu k návrhům norem; e) poskytnutí bezplatného přístupu ke shrnutí obsahu norem na svých internetových stránkách; f) zavedení zvláštních sazeb za poskytování norem nebo zpřístupnění balíčků norem za snížené ceny.“

Ke stejnému závěru dospěla i zástupkyně Veřejného ochránce práv v závěrečném stanovisku k postupu Ministerstva pro místní rozvoj a Ministerstva průmyslu a obchodu ve věci odkazování na technické normy v právních předpisech a v otázce bezplatného přístupu k nim ze dne 20. 12. 2010, sp. zn. 3803/2007/VOP/KČ, kde odkazuje i na stanovisko Evropské komise k návrhu vyhlášky o technických požadavcích na stavby (později publikované pod č. 268/2009 Sb.). Zde vyzvala vnitrostátní normalizační orgány, aby alespoň některé normy nebo jejich části co nejdříve zpřístupnily zcela bezplatně nebo s co možná nejnižšími pořizovacími náklady pro uživatele. V závěrečném stanovisku zástupkyně Veřejného ochránce práv se objevuje i názor, že závazné odkazy na technické normy by mohly být v rozporu se zákazem množstevního omezení podle článku 34 až 36 Smlouvy o fungování Evropské unie. Již od rozsudku Soudního dvora ve věci Dassonville (rozsudek ve věci 8/74 Procureur du Roi proti Benoit a Gustave Dassonville ze dne 11. 7. 1974) platí, že veškerou právní úpravu členských států, která by mohla at' přímo, nebo nepřímo, skutečně, nebo potenciálně narušit obchod uvnitř EU, je třeba považovat za opatření s účinkem rovnocenným množstevním omezením. Nejvyšší správní soud se těmito závěry v rozsudku ze dne 28. 5. 2015, č. j. 1 As 162/2014-63 ztotožnil. Z unijního práva totiž skutečně vyplývá spíše podpora pro bezplatný a veřejný přístup k technickým normám ve stavebnictví než jeho zákaz. Argumentace žalovaného, že by bezplatný a veřejný přístup znamenal porušení mezinárodních závazků České republiky proto jak z pohledu mezinárodního práva veřejného, tak z pohledu unijního práva neobstojí.

Soud nemá v právě projednávané věci důvod se od názoru Nejvyššího správního soudu odchýlovat. Uzavírá proto, že argument žalovaného, že bezplatné zveřejňování technických norem odporuje mezinárodním závazkům ČR a unijnímu právu, neobstojí, což bylo znovu vyjádřeno i v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2016, č.j. 1 As 219/2015-40, v němž soud v bodu 6 mj. uvedl, že žalovaným namítaná porušení mezinárodních závazků v oblasti práva duševního vlastnictví a porušení primárního práva EU důvody pro poskytnutí informace v daném případě nejsou.

Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, a proto podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil žalobou napadené rozhodnutí pro nezákonnost, spočívající v nesprávném právním posouzení, a zároveň vyslovil, že se podle § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrací k dalšímu řízení žalovanému. Právním názorem Městského soudu v Praze je žalovaný v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Soud vyšel z dispozitivního práva žalobce, který navrhl v podané žalobě, aby soud napadené rozhodnutí pro nezákonnost zrušil (viz žalobní petit obsažený v VI. bodu žaloby).

V daném případě si žalovaný správní orgán musí nejprve vyjasnit otázku, čeho se žalobce přesně svou žádostí domáhá (již z důvodu vykonatelnosti rozhodnutí, na kterou žalobce u ústního jednání upozorňoval), resp. není-li z podané žádosti zcela jednoznačné, kterých technických norem se týká, měl by žalobce vyzvat ke sdělení, jakých konkrétních

technických norem se žalobce domáhá tak, aby žádost žalobce korespondovala s rozhodnutím správního orgánu o poskytnutí požadované informace. Teprve po vyjasnění si žalobcova požadavku bude na místě, aby žalovaný o žádosti rozhodl a to v souladu se závazným právním názorem soudu i s výše uvedenou judikaturou Nejvyššího správního soudu /jak již judikoval Nejvyšší správní soud, je věcí Úřadu, jak tento svůj závazek splní, například zda příslušné technické normy zveřejní na webových stránkách, (což učinilo Ministerstvo pro místní rozvoj v případě technické normy ČSN 73 6116) nebo zda zvolí jiné vhodné řešení. Pokud by Úřad úplné znění požadovaných technických norem ve stavebnictví zveřejnil, staly by se zveřejněnými informacemi podle § 3 odst. 4 zákona o informacích, na které by poté bylo možno pouze odkazovat podle § 6 odst. 1 zákona o informacích/.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto jí soud přiznal náhradu nákladů řízení, kterou představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč. Jiné náklady řízení spojené se soudním řízením nebyly účastníkem konkretizovány ani doloženy (cestovné, poštovné).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 19. dubna 2017

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Hrůzová, DiS.